

CANVIS RADICALS

El programa d'Antena 3 TV *cambio radical* ha començat la seva emissió amb un èxit rutilant d'audiència i una allau de crítiques demolidora. Un cop més, el fenomen de la teleporqueria ha posat de manifest la doble naturalesa televisiva dels éssers humans, aquella que es veu arrossegada per la curiositat més baixa però que, al mateix temps, no pot deixar d'abominar-la. Es tracta d'un estira i arronsa que es decanta sempre cap al *show business* del morbo. Llàstima que l'educació en valors no cotitzi en borsa.

La cadena de despropòsits del programa va començar abans de la seva estrena. En un dels anuncis promocionals a la premsa, es va utilitzar la imatge de Les Tres Gràcies de Rubens. Els publicistes del programa, despietats i perversos, es van dedicar a encerclar les zones més flàccides dels seus cossos. Al costat, hi van posar les etiquetes següents: manca d'autoestima, inseguretats, complexos... Com si les tres deesses, radiants de felicitat, visquessin turmentades pel seu volum. Quanta tristesa! Sempre havia pensat que les muses del pintor holandès haurien sigut dones radicals d'avui en dia ja que "gosen" mostrar-se contentes tot i la sobreabundància de les seves carns. Tota una declaració de principis. Però no. El programa va utilitzar les Tres Gràcies per il·lustrar justament el contrari. Encara que els rostres mostrin plenitud i alegria el seu greix corporal ha de voler dir, indefectiblement, que pateixen un seguit de traumes que només són superables per la via de la liposucció. No els sembla un prejudici terrible?

No puc negar que em vaig empassar de dalt a baix la primera entrega de *cambio radical*. A la vegada que el veia, com mana la meua naturalesa contradictòria, vaig adonar-me amb horror de la gran injustícia del seu missatge. Un cop més, ens refregaven pels nassos que l'autorealització de les dones ha de passar forçosament per la perfecció del cos. Si la naturalesa ens en priva, no cal amoïnar-s'hi, que per això s'han inventat el botox i la silicona. Qui vol projectes personals, esperit crític o relacions d'igualtat? Posem un quiròfan a la nostra vida i tindrem la felicitat assegurada. És una càrrega francament feixuga de portar. M'agradaria posar la televisió i veure-hi dones que no destaquessin pel seu aspecte físic sino pel seu talent, pel seu coratge o, simplement, per atrevir-se a ser diferents en un món d'iguals. Aquest sí que seria un canvi radical. Qui sap si l'audiència el resistiria...

Clara Esquena i Freixas. Psicòloga Clínica